

No, zbejvalo mi něco jinýho?

Napsal uživatel Mirek Novák - Kazatel
Čtvrtek, 30 Září 2010 19:05

V První převýchovné s.r.o. musela být fluktuace jako prase. Okamžitě po nástupu jsem dostal svůj revír, což nebylo v jiných společnostech, pro který jsem do této doby pracoval, zase tak obvyklý. Můj nověj šéf mi předal satelitní vyhledávač s tím, že pokud o něj přijdu, ať se ani nevracím, neboť stál čtyřiasedmdesát tisíc. Audience u něj pro mě tím pádem skončila. Nastal čas začít vydělávat ty vobrovský prachy, který firma nabízela svým novým zaměstnancům ve všech svých televizních reklamních šotech.

Ještě než jsem stačil dojít k okraji lesa, byla už tma. Podzimní vítr lomcoval větvemi stromů, čehož využil déšť a neslyšitelně do toho rachotu spustil své první kapky. Vyhrnul jsem si límec u bundy a z její kapsy vyndal satelitní vyhledávač. Po zapnutí začal fachčit jako blběj. Vstoupil jsem do téměř nepřátelsky vyhlížejícího lesa. Celou cestu jeho útroby vyhledávač kašlal na terén, na větve stromů a hlavně na mě. K cíli jsem tak dorazil vorvanej jako samice. V ohništi ještě žhnulo několik uhlíků. Přiložil jsem pár zbylých kousků dřeva a počkal až chytanou. Kousek od ohniště se válela hromada něčeho přikrytého maskovací celtou a chrápala. Opatrně jsem k ní přistoupil a špičkou boty jsem se do ní opřel. Pod celtou cosi zamručelo a chrápání se ozvalo znovu. Opřel jsem se podruhé, festovněji. Z hromady se vysunula ruka s lahví Budvaru. Štítivě jsem ji uchopil dvěma prsty a odložil stranou. Vida, pán je sice tramp, ale žije si docela nad poměry! Vyzkoušel jsem opřít se potřetí. Znovu se objevila ruka, ale tentokrát s krabičkou cigaret Marlboro. Vzal jsem ji a položil vedle Budvaru. Ruka se stáhla pod celtu. Sáhnu jsem pro mobil a vyfukal číslo svého zaměstnavatele. Sakra, žádněj signál! V takovém případě platila instrukce vyčkat do rána, potom se vyškrábat na nejbližší kopec a volat znovu. Jenže do rána bylo docela daleko. Zalovil jsem v kapse a vytáhnul firemní příručku "Jak s úsměvem přežít v přírodě." Jenže podle té bych možná přežil na Havaji, zato v Česku ani náhodou. Přiložil jsem ji do skomírajícího ohně, abych alespoň našel tu láhev Budvaru. Vypil jsem ji na tři loky. Ubohejch dvacet Marlbores mi vydrželo asi hodinu a půl. Hladem mi začalo kručet v břiše. Byl jsem v pokušení opřít se o maskáčovýho oslíčka počtvrté.

Jenže po hodině mi začala být taková kosa, že už mi bylo všechno fuk. Tramp, netramp, zalezl jsem do jeho příbytku. Za čtvrthodinku mi bylo vedro. Svlíknul jsem bundu a řečeno slovy básníků jsem ji, jako svůj širák, odhodil v dál. Vzápětí mě něco objalo. Bylo to měkký a voňavý. Nebránil jsem se a okamžitě usnul.

Probral jsem se skoro bez kyslíku. Kolem krku mě v kravatě držel nějakěj blázen, vyřvával něco o zneuctění ségry a nějakých nespolehlivých, přežraných bestiích. Nechápal jsem.

"To chce klid brácho. Umím se přece o sebe postarat sama!" houknul do toho bráchovýho řevu holčičí hlas. "Možná by s náma chtěl jezdit na vandry a mohli bysme konečně založit tramskou osadu." Stisk povolil. Zalapal jsem po dechu a otočil se na bok. Asi dva metry od mého těla ležela sklápá past na vlky. Ve svých čelistech držela firemní satelitní vyhledávač. Totálně na maděru.

Zlatovlasá a modrooká Maud (90-60-90) začala ohřívat guláš. Jihlavskej. Voněl pěkně. No, zbejvalo mi něco jinýho než se stát trampem? _____

Mirek Novák - Kazatel

Trapsavec 2010